

Hành Trang

<http://vietpen.net/truyenngan/trangsaigon/hanhtrang.htm>

Mùa Xuân đến nhẹ như một hơi thở - Dù được mong đợi hay bị cố tình quên lãng, nó cũng phải đến vào thời điểm ấy, không sớm hơn, không trễ hơn, khế khàng và hồn nhiên lay động không gian, mang theo cùng với nó một mớ hỗn độn cảm xúc vui, buồn, luyến tiếc, nồn nao, vội vã... khi đó đây đây bạn buông lỏng một câu: “Lại Tết”.

Tôi không còn mong Tết như cái thuở lên mười, khi đó trước giờ giao thừa, mấy chị em tôi đều mỗi đứa treo sẵn đúng ba bộ đồ mới nhất, màu mè nhất chuẩn bị cho ba mồng một, hai, ba. Ba tôi thể nào cũng lui cui với mấy cành mai, cặp dưa hấu coi bày biện sao cho vừa mắt. Mẹ tôi thì chộn rộn lo cúng rước ông Táo về. Nhớ có năm lo làm ăn lu bù nhà tôi chỉ nhớ đưa ông Táo về ngày hai ba rồi đêm ba mươi lại quên rước, rồi đến hai ba Tết năm sau lại đưa... Tự tôi cười mẹ còn Táo đâu mà đưa với rước nữa. Hồi đó cái gì cũng khác, thu nhập giới hạn hơn nên mỗi năm chỉ có dịp Tết là người ta cho phép mình hơi vung tay quá trán một chút. Áo quần đẹp cũng không có mấy nên chỉ dịp Tết mới có sắm sửa coi được một chút. Bây giờ thì “mở cửa” rồi, Tây Tàu vô nườm nượp nên người thành phố đâu chỉ có Tết mới là ngày lễ, Giáng Sinh và Tết Tây cũng tưng bừng náo nhiệt không kém. Giới nhân viên các công ty đầu tư nước ngoài và những gia đình có thân nhân hay bạn bè sống ở nước ngoài cũng theo trào lưu của các nước ăn mừng cả Lễ Tình Nhân, Halloween, Phục Sinh (ngay cả với người không đạo), thậm chí ngày lễ của Cha, của Mẹ,... Vậy mà hương vị của ngày Tết vẫn mang một cái gì đó rất riêng tư của nó, thuần khiết, đặc trưng và thiêng liêng, không lẫn lộn và pha tạp với bất kỳ ngày vui nào khác. Người người đón Tết không chỉ như một ngày vui mà còn như một nghĩa vụ mà không vì bất kỳ lý do nào một ai có thể tránh né.

Tôi cũng đến với Xuân, với Tết trong một tâm trạng như vậy... Cãi nhau với mấy tay gàn và cố chấp ở công ty về, tôi chỉ muốn tắm một hơi và gieo mình lên cái giường nệm tạp nhạp nào là sách, đĩa nhạc, áo quần sạch có, dơ có, có cả mấy bao thuốc con mèo đã hết và còn vương vãi mấy sợi thuốc. Bất chợt chạy ngang ngã sáu Cộng Hòa, tôi thấy một bác khoảng ngoài sáu mươi chở một xe đạp toàn vạ vàng rực rỡ, chợt thấy vui trong lòng, thầm cảm ơn một người không quen biết đã mang lại cho tôi thoáng rung cảm với mùa Xuân, rồi tự cười mình “quê quê” làm sao đó khi trở lại những phút lãng mạn của thời sinh viên, khi cái bụng lép kẹp vẫn không ngừng sản sinh hàng chum thơ văn...

...Khi đó, tôi và Linh hồn nhiên yêu nhau mà chưa một phút nghĩ đến có những thứ rất “phàm” trong cuộc sống có thể mỗi ngày một chút bào mòn cái mà chúng tôi nghĩ là thiêng liêng, là bất tử trong cuộc sống - tạm gọi là “tình yêu”... cứ mỗi ngày một chút, một chút cho đến khi nó chỉ còn là một núm mỡ cửa nhành nhạt gọi là “kỷ niệm”.

Chúng tôi gói mớ mặt cửa đó vào hành trang vào đời của mình, buồn như thể gói nhúm tro của thi thể người thân để rồi mỗi ngày lại mở nó ra nhìn, rơm rớm một chút... rồi vì phải phục vụ cho những cái rất “phàm” mà cảm xúc cũng thừa dần đi, có lúc gần như quên hẳn trong hành trang của mình còn giữ lại mớ mặt cửa nhành nhạt đó. Đôi khi nghĩ lại, nó giống như một nghịch lý: Chúng tôi đã từng có những hoài niệm rất đẹp chính nhờ cuộc sống, rồi lại cũng chính vì cuộc sống mà chúng tôi đánh mất nó...

Tuần trước tôi gặp Linh trên đường đón con đi học về. Thật ra thì chúng tôi gặp nhau khá thường vì trường con bé học đối diện công ty tôi. Thoạt đầu hơi ngỡ ngàng, riết rồi quen đi. Tự bạn cũ nói Linh trông già dặn hơn nhưng vẫn duyên dáng, hơi đầy đặn so với cái tuổi ba mươi hai. Tôi thì gặp Linh khá thường nên không thấy em khác đi mấy. Cái xấu nhìn mãi cũng quen nữa là! Năm ngoái Linh cũng mở một hiệu mỹ phẩm gì đó nhưng chẳng bao lâu thì đóng cửa. Trước đó nghe nói em cũng đã thử qua mở quán ăn, nhà thuốc, tiệm giải khát,... Em bảo tay cầm viết lại ra kinh doanh nên chẳng bằng ai, bây giờ muốn quay lại viết cũng không còn cái hồn trong trẻo như xưa, vậy là tiền thoái lương nan. Nhưng mà đàn bà con gái, chồng nuôi được rồi – Em nói vậy, cười cười nhìn tôi, mặt đầy vẻ buông xuôi và chấp nhận. Rồi Linh hỏi tôi sắp Tết rồi có thưởng hay tăng lương gì không, đi chơi xa đâu không... đại khái mấy chuyện chung chung ngày Tết gặp ai cũng có thể đem ra hỏi được.

Tôi chạy ngang nhà ai đó làm mút dừa thơm lừng, tự dừng lại nhớ ngày xưa Linh dạy tôi làm mút, hai đứa ngồi cạnh lửa suốt khuya toàn nói chuyện văn chương mãi vẫn chưa hết đề tài. Hôm trước gặp tôi, em nhắc chuyện hồi nhỏ đi học pháp phở mong Tết như thế nào, cả chuyện hồi năm lớp mười cả đám kéo về quê cô chủ nhiệm, tôi bị trâu rượt sém mất mạng, chuyện Tết năm mới vào đại học tự tôi chờ đến gần giờ giao thừa mới chạy ra chợ hoa mua mấy cành mai. Đó là “kế” của Linh, em nói giờ đó sắp tan chợ, người ta bán đồ bán tháo để mau về nghỉ Tết nên trả bao nhiêu họ cũng bán... Năm đó tự tôi mua được hai cành mai đầy nụ sắp nở có mấy ngàn đồng, nào ngờ mới sáng hôm sau, mừng một Tết, mẹ tôi kêu dậy xem thì thấy bao nhiêu nụ mai rụng gần hết, chỉ còn trơ cành khô đét như củ mục... Mỗi lần gặp Linh, kể những chuyện ngày xưa, tôi như trẻ lại và đang được sống những ngày ngồi trên ghế nhà trường. Có thể nói chúng tôi nhìn nhau bằng cái nhìn vô cùng trong sáng, thật đúng nghĩa bạn bè. Thật tình những lúc đó, tôi vui mừng và thanh thản lắm vì yên tâm rằng tình yêu đầu tiên của mình, mối tình mà ai cũng nói khó lòng mà quên được, đã thật sự mất dấu trong trái tim tôi, nghĩa là tôi vẫn còn có thể giữ lại một trái tim trong sáng và hoàn mỹ cho người vợ sau này.

Vậy mà bỗng dưng đêm nay tôi lại nằm mơ... Giấc mơ đưa tôi về không gian của năm hai mươi tuổi... Đêm giao thừa năm đó tôi đến nhà Linh, hai đứa ngồi trên sân thượng xem người ta bắn pháo hoa. Tóc Linh lúc đó không dài lắm, chỉ lưng lưng ngang vai và thơm quyền rũ như một đóa hoa đồng nội. Đêm hôm đó, tôi đã hôn em và lần đầu tiên biết đến cảm giác hạnh phúc khi được ôm trong tay đôi vai mềm mại và ấm áp của một người con gái mà đã từ lâu chiếm lấy toa thượng hạng trong chuyến tàu của trái tim mình. Cảm giác đó ấm áp và trong trẻo làm sao... tôi tỉnh giấc vẫn còn nghe hơi ấm nơi đôi tay, biết đó chỉ là một giấc mơ, bỗng dưng cảm thấy một cảm giác hụt hẫng và rất cô đơn... Lạ thay, một giọt nước mắt rơi xuống đôi môi tôi mặn chát.

Hôm sau tôi lại gặp Linh lúc giờ tan tầm. Em treo trên xe một túi căn phòng – Mua mấy món chả giò, há cảo làm sẵn, tót tót cha con nó có đói bụng đem ra hấp hay chiên sơ qua là ăn được – Em nói ra đáng nội trợ hẳn. Linh hỏi tôi không khỏe hay sao mà nhìn phờ phạc, tôi nói nhà hàng xóm hôm qua có tang, cả đêm kèn trống suốt nên hơi mất ngủ thôi... Vậy rồi con bé tan học, em vội vã chào ra về. Khi hai mẹ con vừa phóng xe đi, tôi mới chợt nhận ra Linh đã hoàn toàn không phải là Linh mà đêm qua tôi đã mơ thấy. Hóa ra thời gian cũng có thể làm nên ranh giới giữa người của ký ức và người của thực tại.

... Tôi nghĩ mai này nếu lấy vợ, chắc chắn tôi sẽ kể cho nàng nghe về mối tình đầu trong sáng và nên thơ của tôi. Nếu nàng hỏi cô gái ấy giờ ở đâu, tôi sẽ nói cô ta đã di tản theo gia đình và đã định cư bên Tây bên Mỹ gì đó và chẳng bao giờ liên lạc lại với tôi nữa. Nếu gặp Linh, tôi sẽ giới thiệu với nàng đây là một người bạn học cũ. Không phải tôi muốn lừa dối nàng, chẳng qua nếu nói với nàng Linh là người yêu cũ của tôi, điều đó hình như không chính xác lắm. Mối tình đầu của tôi là một cô gái gầy gầy tóc lưng lưng ngang vai, thường mặc một chiếc sơ mi xanh da trời và đạp chiếc xe mi ni trắng. Cô gái ấy đã đi rất xa khi đứng bên Linh tôi không còn nghe những cảm xúc băng khuâng và mùi hương cỏ dại nữa. Mỗi đêm giao thừa lại mỗi khác, từ đốt pháo đi dùng cho đến những đêm giao thừa tĩnh mịch, song tôi vui mừng vì mở mắt cửa trong hành trang của mình tôi vẫn còn giữ nguyên, và dù cuộc sống có phong ba đến thế nào, những hạt mưa ấy vẫn ánh lung linh sắc màu hồn nhiên và sinh động của nó, chứ không nhàn nhạt như tôi vẫn nghĩ.